

gjort uheldige Forsøg i den Retning, vi gjorde dengang, vi nedsatte et Udvalg i denne Sag. Naturligtvis takke vi Alle Udvalget for dets Arbejde og troe, at det har handlet efter bedste Overbeviisning og med bedste Flid; men det har sagtens ligget i Sagen selv, at den ikke har været egnet for Udvalg. Lad os derfor handle, som om der ikke havde været noget Udvalg nedsat, og stemme for Loven, som den foreligger fra Regjeringen; saa troer jeg, vi handle fornuftigst og rigtigst i denne Sag.

Krigsministeren: Jeg har allerede, da denne Sag sidst var under Behandling her i Salen, motiveret mit Forandringsforslag, som gik ud paa at føre Lovens Tilbage til dens oprindelige Skikkelse. Efter de Ytringer, der ere faldne her i Salen i Aften, har jeg kun meget Lidt at tilføie. Jeg har tidligere fremhævet og skal allade mig at fremhæve paa ny, at finansiel Betydning har denne Sag ikke. Det gjælder her kun om meget smaa Summer. Der foreligger heller ikke nogensomhelst praktisk Grund til en Forandring; saaledes som det blev antydet ved den oprindelige Motivering af den gjorte Forandring. Det er nu fuldstændigt anerkjendt fra alle Sider, at der ikke har været fort nogensomhelst Klage over den Maaade, hvorpaa de Forretninger, hvorom her Tale, ere blevne røgtede af den Ifølge Lovens nedsatte Burderingscommission. Hvad vi altsaa have for os her, er reent theoretiske Betragtninger. Det dukker synes, at have gjort sig gjældende, at man bør gjøre et Experiment med en anderledes sammensat Burderingscommission. Jeg trøer nu, at det er en god sund Regel, at hvad der er godt, skal man ikke røre ved; men her har netop den modsatte Anskuelse gjort sig gjældende. Man har sagt: „Der er ingen Klage bleven fort, allsaa maae vi gjøre en Forandring.“ Det er en overmaade passende Anledning. Gaa der været fort Klage, saa havde man ogsaa sagt: „Det er en overmaade passende Anledning for at gjøre en Forandring.“ Altsaa, hvorledes det end stod, og hvorledes man end bar sig ud, saa skulde der gjøres Forandring; den var i Luften. Naar altsaa det ligger for, at der skal gjøres en Forandring, saa

forekommer det mig dog, at den idetmindste bør tillige være en Forbedring. Ist at forlade noget Godt for at faae noget mindre Godt, at laae et nyt Lov for at faae en mindre god Lov end den, man havde iforveien, forekommer mig ikke hensigtsvarende; men med Hensyn hertil skal jeg tillade mig at bemærke, at man har forladt det Princip, der i sin Tid blev fremskævet med stor Skyld, det nemlig, at de Stadelidende skulde være umiddelbart repræsenterede i Burderingscommissionen. Det vil erindres, at dette var Hovedsagen. „Det er Hovedsagen“, blev det sagt, „at de Stadelidende directe kunne sætte en Repræsentant ind i Burderingscommissionen.“ Dette Princip, i hvis Navn Forandringen blev foretaget, er fuldstændig opgivet overfor de praktiske Banffeligheder, som man stodte paa, og som hæfte ved Lovens i dens nuværende Form, saaledes som den blev vedtagen ved 2den Behandling, thi den snevre Kreds af Stadelidende er ganske vist repræsenteret, dog ved et ikke stemmeberettiget Medlem. — Hvorimod den videre Kreds af Stadelidende, der der berøres af alle Måneviere, nu ikke er directe repræsenteret, men kun indirekte ved eet Medlem, der er valgt af Communalbestyrelsen, imedens den tidligere var repræsenteret med to Medlemmer, som bleve valgte af de nærliggende Communer. Det nævnte Princip, hvis Værd jeg forestei paa ingen Måade vil søge at nedsætte, er altsaa opgivet, fordi man paa den Vej, man betraadte, mødte store praktiske Banffeligheder, som man veeg tilbage for. Nu er man kommen til en Sammensætning, som jeg ikke nærmere vil karakterisere; da det tilstrækkelig er blevet fremhævet, i hvilke Retninger den ikke giver de snffelige Garantier. Der er kun en eneste Betragtningmaade, som jeg her skal allade mig at fremhæve. Naar man har stillet Regjeringens Repræsentant eller Regjeringen selv og de Stadelidende hen som Parter, og man har sagt, at vi bør stille dem ganske eens, saa trøer jeg, at man her bygger en Livbestemmelse paa Noget, som i Virkeligheden er en Usandhed. Man maa sige, hvad man vil, saa staae de dog ikke eens. Der er en overordentlig stor Forskjel mellem den Mand, der skal have en Stadesbestyrelsing